

Kristusse wäggi tait woimust nödrade sees! —
Et kuulgem siis sedda ašja, mis kül jo mittokorda
woeral ja meie maal on sündinud.

Üks tallopoeg aiaš omma naesega jo mõnda aas-
taid ülleanneto jummalakartmatta ello, nemmad
kippusid ja ruttasid seんな kuhho nende furjad lihha-
himmud neid kutsusid, agga ei millalgi nemmad ei
arvand sedda patto ollewad; ei millalgi nemmad
ei arvand sedda patto ollewad; ei millalgi nemmad
ei tulleetand ennese mele, omma ello-tee peál seisma
jáda; ja isseenast küssida: kuhho sa lähhed, mis
saab sinno furja ello wümine ots olla? Juhtus et
sesamma tallopoeg omma koormaga lihna miñnes
ja selle sure kassó peále mötteledes, mis ta omma
kaubast piddi sama, öhtul, widdewikko aial üht in-
nimest mande peál näggi pitkali maas ollewad, jal-
lad tee pool pöördud ja pea süggawa frawi sees,
mis täis wet olli. Tallopoeg fargas wanfre peált
mahha, ruttas selle wässind mehhe jure, tömbas
tedda frawist wälja, rapputas ja perus tedda, agga
jo olli walmis, ei toušnud ennam ellus. — Kui
tallopoeg sai terrawaste selle önneto innimesse filmi
wahhind, siis tundis tedda ühhe tutwa worimehhe
ollewad, kedda teadis wägga lange jodikko ollewad,
ja kes omma joobrid peast frawi sisse olli langend
ja seál omma surma leidnud. — Sest hirmsast as-
jast chmatud, joostis temma warrisedes ja wabbi-

sedes eßimesse küllasse, tallitaja jure, teada and-
ma, et olli furnud meest tee peál leidnud. — Seんな
miñnes, üles tallopoeg isseenese wasto: „waat
se on patto palf!“ — agga, küssis temma isseen-
ese käest: „kuhho peaks temma hing sama?“ —
„oh kuhho muido kui põrgo!“ waatas temma isse-
enesel, ja parremat luggo ei sa ka sinnuse olla
kui surreb!“ — Suur hirm kippus temma peále ja
issa kangemaks ja raskemaks läks temma häddä,
kui foio sai. — Ütleb meile pühha firri et mees ja
naene peawad üks ihho ollema, ja lubbab noor
rahwas, kui Jummala sannaga sawad kokko van-
dud, et tahtwad ühhes kous kannatada keik head ja
pahhad páwad, teine teise murre fautada ja römo
kašwatada, siis läks ka meie mees, selle rõömsa lo-
tušega et temma naesele piddi halle meel ollema
temma raske süddame koorma párrast, temma läks
omma häddä naesele kurtma, agga naene ei wöt-
nud mitte tedda trööstida ja temma foormatud hin-
ge jahhutada, waid hakkas tedda pilkama ja naer-
ma. — Kui waene mees foddo rahho ei leidnud,
ruttas temma trahteri peále, istus hafna alla mah-
ha, hakkas ühhe ramato sees, mis hafna peál olli,
eddesi ja taggasíorrima ja kui wahhis ramato sisse,
juhtusid temma filmad keige eßmait nende sannade
peále: „pat teeb häddä, Kristus toob rõmo!“ —
Et pat häddä teeb, mötles meie mees, kül se on